

GYÖNGYMONDATOK.

(Ujkori iróktól.)

B o l o n d s á g.

Bolond idöket éltem át, s azokból saját boldogságom sem hiányzott, — úgy, a mint az idő hozta magával. G ö t t h e.

A föld tágas, sok bolondot elbir. C s o k o n a i.

Életünk egyik felét bolondságok elkövetésével töltjük el, másik felét azok helyrehozásával. Gr. S z é c h e n y i I s t v á n.

A világ tele van bolondokkal, egyik végétől a másikig, a multból úgy, mint a jelenben és jövőben. Ezt elhallgatni nem lehet. L a f o n t a i n e.

B o s z a n t á s. B o s z u á l l á s. B o s z u s á g.

A mi a köznapi embereknél türelem, azt a nagyok szive gyáva-ságnak tartja. S h a k e s p e r e.

A lecsillapult boszuállás magas érzelmében gyönyörirtózáttal kéjeleg az elragadtatott lélek, mert örvendezve érzi, hogy mi ő, s mit tehet a halandó ily pillanatokban, s magát istenítve gondolja. S c h i l l e r.

Az igazságos boszuállást nem rettentí a büntetés félelme. C o r n e i l l e Péter.

A kisszerűek a hatalmasokon hasztalan ohajtásokkal állnak boszut, s a hatalmasok avál gúnyolódnak. V o l t a i r e.

A ki haragját elrejti, boszuállását akarja biztosítani. C o r n e i l l e Péter.

Sokkal jobb és helyesebb feledni a boszuságot, mint boszut állani; az a feledékenység legderékebb neme. A boszuállás gyönyöre perczyi, a szánalomé örökös. P e t r á r k a.

A ki boszuállásra fegyverhez nyul, anyyi, mintha kigyóhoz nyulna. Ember ellen kegyetlenkedni embertelenség. P e t r á r k a.

A bölcs felül áll mindazon boszantásokon, melyekkel őt a nyelvek sérthetik. És a nagy felelet, melyet azokra tenni kell, áll a mér-sékletben és béketűrésben. M o l i é r e.

Kegyelmezz a boszutevőnek, mert a boszuállót csak a gyűlölet erősíti. H e l v e t i u s.

Az emberek semmiért sem boszankodnak annyira, mint mikor szertartásaik és szokásaik gúnyoltatnak. Igyekezz őket elnyomni, s

ezt néha tisztelettel fogadják; gúnyold szokásaikat, s ezt mindig megvetés jeléül veszik. Fontenelle.

Gyülölte tenni magát s ellenséges indulatot ébresztteni, soha sem vezethet czélra. I-ső Nápoleon.

Egyaránt nehéz: kezdetben lehangynunk a bosszúság érzelmét, vagy pedig azt időtelve megtartanunk. Labouyère.

Botlás.

Ha az emberek, fejedelmek, vagy népek botlásai végzetszerűek, azok következményei is azok; és eljön egy nap, a midőn azok oly nyilván feltűnnek, hogy fel nem ismerni balgatagság volna. Guizot.

Bölcs. Bölcsélet. Bölcsesség.

Hol van a bölcsész, ki saját dicsősége kedvéért kész ne lenne az egész világot megcsalni? hol az, ki szive legmélyében más szándékot táplálna, mint azt, hogy önmagáért kitegyen? Csak a közép-szerűség fölé emelkedjék, egyebet nem kíván. A földolog az, hogy ő ne úgy gondolkodjék, mint mások, — hogy a hívők között istentagadó, istentagadók között hívő legyen. Rousseau.

Az ifjkor a bölcsesség megtanulásának, az öregkor annak gyakorlatba vételének ideje. Rousseau.

Tökéletes bölcsesség nincs a világban; mindenki eszelős, s minden erőlködés mellett is egymástól annak csak kisebb vagy nagyobb mértékében különböznek. Boileau.

A bölcs mindazt, mit a szorgalom, az idő, a jog, és a szerencse adnak, szelid hálával kezeli, s elkerüli azt, ki az élet használatát és a napokat csak nyereszetre szenteli, — azt, a ki zsidósan nevet ott, hol látja s hallja, mint tiszteli az értelem az ítéletet és igazságot. Hagedorn Fridrik.

Ha bölcsészek gyűlnek össze, mindenik a többinek, a hányan vannak, tanító mestere akar lenni; szeretetet azonban közöttök nincs miért keresni, egymást mind gyűlölik. Hobbes.

Jól mennének a dolgok, ha volna anyi bölcs, a hány bölcsészeti tanár; de amaz nehéz dolog, ez pedig legkönnyebb. A ki valóban bölcs akar lenni, azt nem hiszi el maga fölül. Bölcsnek hinni magát, első lépése a bolondságnak; ahhoz legközelebbi lépés pedig annak nyilvánítása. A bölcs tulajdona, megismerni saját tökélytelenségét és bevallani. Az embert sem maga sem mások nyilatkozata nem teszi bölcsesé, hanem maga a valóság. A nép mikor az oktanokat bölcseseknek, s a bölcseseket oktanoknak mondja, avatatlansági csalódása. Petrárka.

A bölcs néha azért kerüli a világot, nehogy reá unjanak. Labouyère.

Gyűjtötte: Kiss Mihály.

ZSINATI ÜNNEPÉLYEK.

Szép és emlékezetes nap virradott az unitáriusokra ez évi aug. hó 22-én. A kolozsvári indulóháznál reggel 8 órakor körülbelül 30-án lehattunk együtt, midőn szeretett püspökünk vezérlete alatt indulandók valánk a toroczkói zsinatra. Öröm ragyogott a társaság mindenik tagjának arcán, mindnyájan éreztük, hogy szép napok előtt állunk, s hogy az út, melyet Kolozsvártól Toroczkóig tenni fogunk, ma szebb lesz, mint valaha, mert nemcsak a természet-alkotta szépségekben, hanem egy nagy és kiható fontossággal bíró egyházi ünnepélynek oly mozzanataiban is lesz módunk résztvenni, melyek az unitáriusok hitbuzgóságának és lelkesedésének biztos tanujelei. Pont 9 órakor indultunk Kolozsvárról s vidám beszélgetés között folytattuk utunkat.

11 órakor Tordára érkeztünk, hol már jó előre fölhangzott a tordaiak meleg üdvözlétének vidám zaja, melynek Albert János pap és tanár adott kifejezést rövid, de ékes szavakban. Itt csatlakoztak hozzánk a tordaiakon kívül a már előző nap megérkezett székelyföldi zsinati tagok és vendégek nagy serege. Egy félóra telhetett belé, míg a rendelkezés alatt álló kocsikra fölhelyezkedtünk. A beláthatlan kocsisort Nagy Miklós, ugyan nem hitbéli atyánkfia, de lelkes barátunk, négyes fogata nyitotta meg, ki azt a legnagyobb készséggel ajánlotta fel Ferencz József püspöknek és id. Dániel Gábor főgondnokunk számára. A régi aranyosszéki falvakon a kocsik száma mintegy 80-ra fölszaporodva, a menetnek kinézése oly impozáns volt, melyet még e helyen a ma élő nemzedék nem látott.

Szentmihályfalvának szépen föllobogózott tornya harangzúgás között jelezte, hogy a község lakói nagy ünnepet ülnek, mert ők az elsők, kik e vidéken e száz évben legelőször zsinati menetet látnak. A sinfalvi diadalkapunál Létai Domokos lelkész üdvözölte püspökünket és kíséretét meleg szavakkal. E rövid pihenő után tovább indultunk Várfalva felé. Itt az útban, a falun kívül, a bekanyarodásnál már messziről egy másik és hatalmasabb diadalkapu tűnt föl, körüle sorakozva Várfalva, Ar.-Rákos, Csegez, Kövend, Bágyon községek lakói felekezeti különbség nélkül. A nagy sokaság szónoka Kádár József tanár volt, ki lelkes hangon mondá a püspökhöz intézett üdvözlő beszédében, hogy mily jól esik lelköknek üdvözölni azt a férfiut, kinek vezérlete alatt a hivek és egyházközségek szaporodtával maga az egyház is erősödött, kinek főpásztorága alatt vallásunk alapelveit már ott is hirdetik, hol azt reményleni alig mertük,